

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

13 юли 1966 година*

По дело 32/65

Правителството на Италианската република, представлявано от г-н Adolfo Maresca, пълномощен министър и заместник-началник на правния отдел на Министерството на външните работи, в качеството на представител, подпомаган от г-н Pietro Peronaci, substitut a l'Avvocatura Generale dello Stato, със съдебен адрес в Люксембург в италианското посолство,

ищец,

срещу

1. Съвета на Европейската икономическа общност, представляван от д-р Raffaello Fornasier, правен съветник, в качеството на представител, със съдебен адрес в Люксембург в офиса на Jacques Leclerc, секретар на Съвета на Европейските общности,

ответник,

2. Комисията на Европейската икономическа общност, представлявана от д-р Alberto Sciolla-Lagrange, правен съветник, в качеството на представител, със съдебен адрес в офиса на г-н Henri Manzanares, секретар на правния отдел на Европейската изпълнителна власт,

ответник,

с предмет:

1. Иск за отмяна на член 1 и последващите от Регламент (ЕИО) № 19/65 на Съвета от 2 март 1965 г. (Официален вестник № 36 от 6 март 1965 г., стр. 533/65) относно прилагането на член 85, параграф 3 от Договора към определени категории споразумения и съгласувани практики;

2. Обявяване за неприложими на следните текстове (по силата на член 184 от Договора за ЕИО): член 4, параграф 2, алинея 2, букви а) и б) и член 5, параграф 2 от Регламент (ЕИО) № 17/62 на Съвета на ЕИО от 6 февруари 1962 г. (Официален вестник № 13 от 21 февруари 1962 г., стр. 204/62); и

---

* Език на производството: италиански.

3. Също, обявяване неприложимостта на следното: (по силата на член 184 от Договора за ЕИО): Регламент (ЕИО) № 153/62 на Комисията от 21 декември 1962 г. (Официален вестник № 139 от 24 декември 1962 г., стр. 2918/62),

СЪДЪТ,

в състав: г-н Ch. L. Hammes, председател, г-н L. Delvaux, председател на състав, г-н A. M. Donner, г-н A. Trabucchi и г-н R. Lecourt (докладчик), съдии,

генерален адвокат: г-н K. Roemer,
секретар: A. Van Houtte,

постанови настоящото

Решение

Правителството на Италианската република е внесло жалба срещу Съвета на ЕИО и, доколкото е необходимо, срещу Комисията. Жалбата основно цели отмяната на Регламент № 19/65 на Съвета, от 2 март 1965 г., отнасящ се до прилагането на член 85, параграф 3 от Договора за ЕИО към определени категории споразумения и съгласувани практики.

В жалбата се иска също, на основание 184 от Договора, да се обяви, че следните мерки са неприложими: член 4, параграф 2, алинея 2, букви а) и б) и член 5, параграф 2 от Регламент № 17/62 на Съвета, от 6 февруари 1962 г., който предвижда задължението за нотификация за споразуменията, по отношение на които заинтересованите страни желаят да се възползват от привилегиите на член 85, параграф 3.

Накрая, отново на основание член 184 от Договора за ЕИО, с жалбата се иска да се обяви, че Регламент № 153/62 на Комисията от 21 декември 1962 г., с който се въвеждат опростени методи за нотифициране за определени споразумения, известни като споразумения за изключително право на разпространение, е неприложим.

Основно искане: Регламент № 19/65 на Съвета да бъде отменен

По силата на Регламент № 19/65, приет по смисъла на член 87 от Договора, Съветът възлага на Комисията правомощието да предостави посредством регламенти и при спазването на определени условия, привилегиите на изключението, съдържащо се в член 85, параграф 3, към определени категории споразумения, страни по които са само две предприятия.

С иска за отмяна на споменатия регламент, който е подаден в надлежна форма, се твърди, че регламентът е приет в нарушение на член 2, член 3 буква е), членове 85, 86, 87 и 222 от Договора, които водят до злоупотреба с права.

По отношение на първото твърдение, за нарушение на член 87

Първият довод, използван срещу Регламент № 19/65, е, че той предвижда разпоредбите, отнасящи се до изключенията в член 85, параграф 3, без първо да е дефиниран обхватът на забраната, наложена с член 85, параграф 1, и че при дефинирането на изключението, без изрично да е посочено правилото, изключението, от което се урежда, въпросният регламент нарушава член 87 и нарушава принципа, според който всичко, което не е забранено, е позволено и се замества от противоположния принцип, по силата на който е забранено всичко, което не е разрешено.

С член 87 от Договора, Съветът „приема всеки регламент или директива, които счита за необходими, за да приложи принципите, предвидени в членове 85 и 86”.

Съветът решава дали определен регламент е „подходящ” и той може да приеме решение за това, без да трябва изчерпателно да уреди всички хипотези, произтичащи от членове 85 и 86; затова той може да приложи изключението, предвидено в член 85, параграф 3 посредством регламент, ако счита това за подходящо. От това не следва, че всичко, което не е изключено, се предполага, че е забранено.

По-нататък член 85, параграф 3 от Договора предвижда, че въпросното изключение може да се приложи към категории от споразумения. Необходимостта предприятията да знаят своето правно положение със сигурност може да оправдае отдаването на предимство на това правомощие, което не изисква от Съвета да приема едновременно правилата за прилагането на другите разпоредби на посочения член. Така, като се зачита член 87, Съветът е задължен да се облегне на член 85, параграф 3 като източник на правомощието му да приеме регламент, обхващащ категории споразумения. Той се намира в положение да направи това, без да внася каквито и да е изменения в принципите, предвидени в член 85, параграф 1 и без това да предхожда правото му да приеме всякакъв друг последващ регламент, с който да се приложи всяка друга разпоредба на разглеждания член 85 към споразуменията, които не са предвидени във въпросния регламент.

Второто твърдение е, че е нарушен член 85, както и че е осъществена злоупотреба с право

Регламент № 19/65 се оспорва за нарушаване на член 85, параграфи 1 и 3, и в същото време членове 2 и 3 е от Договора; второ, за злоупотреба с право, като се приема, че всички споразумения, попадащи в освободените категории съответно попадат в абсолютната забрана на член 85, параграф 1, и по този начин по отношение на хипотезите, предвидени в член 85, параграф 1, съответно отговарят не само категориите, изключени от този регламент, но също всички споразумения от вида, споменат в посочените категории, сключени между повече от две

предприятия, или между две предприятия, но без да попадат в която и да е от хипотезите, предвидени в член 1 от регламента.

Член 85 установява правилата на конкуренция, които се прилагат към предприятията в част трета на Договора, която урежда „Политиката на общността”. Тя цели осъществяването на „Дейностите на Общността”, упоменати в член 3 и в частност „създаването на система, която да гарантира, че конкуренцията на общия пазара не е нарушена”, с цел постигането на „Общ пазар”, който представлява една от основните цели, предвидени в член 2.

Като цяло член 85 трябва да се схваща в контекста на разпоредбите на преамбюла на Договора, който го изяснява и трябва да се направи препратка към онези, които се отнасят към „премахването на пречките” и към „честната конкуренция” като и двете са необходими за осъществяването на единен пазар.

Член 85 е редактиран под формата на правило, налагащо забрана (параграф 1) с декларация за неговото действие (параграф 2), смекчено с декларирането на правомощието да се предвиждат изключения от това правило, с разпоредба за изключване на категории споразумения (параграф 3).

Дали едно споразумение попада в обхвата на член 85, параграф 1 и дали се ползва от изключението на член 85, параграф 3 са въпроси, които не зависят от същите условия или нямат същите последици. За това е в интерес на предприятията да видят ограниченията в обхвата на всяка една от тези разпоредби в регламентите, които могат да бъдат приети за това.

В същото време, действително, предоставянето на привилегията на член 85, параграф 3 за дадено споразумение предполага, че това споразумение попада в обхвата на забраната, наложена с член 85, параграф 1, разрешението в член 85, параграф 3 да се предостави тази привилегия към категории споразумения не означава, че защото отделно споразумение попада в тези категории, то по необходимост отговаря на някои от хипотезите, предвидени член 85, параграф 1.

Като оправомощава Съвета да разрешава изключенията за определени категории споразумения, член 85, параграф 3 само изисква от него да упражни това правомощие по отношение на категории споразумения, които отговарят на хипотезите на член 85, параграф 1. Действително, един регламент на Съвета не би имал цел, ако споразуменията в категориите, дефинирани с него, не попадат в споменатите хипотези. Въпреки това, дефинирането на определена категория е само за да се направи класифициране и не означава, че всички споразумения, които попадат в нея, попадат и в обхвата на забраната. Нито означава, че едно споразумение от изключената категория, което не притежава всички черти на дадената дефиниция, непременно трябва да попада в обхвата на забраната. Ето защо предоставянето на изключения по категории не може да доведе, дори като естествена последица от това, да се постановява каквото и да е предварително решение за което и да е споразумение, разгледано самостоятелно.

Регламент № 19/65 не е в разрез с тези принципи. Член 1, параграф 1 от посочения регламент предвижда, че Комисията може „посредством регламент да обяви, че член 85, параграф 1 не се прилага към категории споразумения, страни по които са само две предприятия” и които съдържат определени разпоредби, които се намират в споразуменията за изключително право на разпространение. С параграф 2 от същия член регламентът, който трябва да се приеме от Комисията „определя категориите споразумения”, към които се отнася, и по-специално посочва:

а) ограниченията или разпоредбите, които споразуменията не бива да съдържат;

б) разпоредбите, които споразуменията трябва да съдържат или другите условия, на които трябва да отговарят.”

Така този регламент се самоограничава до очертаването на действието, което Комисията трябва да предприеме, като оставя на последната да изясни на какви условия трябва да отговаря споразумението, за да се ползва от изключението, което се предоставя на дадена категория споразумения.

Регламентът е приет по силата на член 85, параграф 3, а не по смисъла на член 85, параграф 1, както става ясно от заглавието и рециталите на преамбюла. Затова той не създава презумпция относно тълкуването, което трябва да се направи по отношение на член 85, параграф 1. Тъй като целта на посочения регламент е да изключи от забраната категории споразумения и съгласувани практики, той не може да действа, дори като естествена последица от това, като поставя в обхвата на забраната на член 85, параграф 1 категориите, за които предлага благоприятно третиране или като приема, в ущърб на което и да е отделно споразумение, че условията на посочения член са приложими. Така оспорваният регламент не може да изменя изискванията, на които трябва да се отговори, преди да се установи за всеки отделен случай, че характеристиките, водещи до забраната в член 85, параграф 1, са налице. Така съмненията, изразени от тъжителя, които могат да възникнат от редакцията на Регламент № 19/65, не установяват, че системата, създадена с член 85, е грешно приложена.

Регламент № 19/65 се ограничава до овластяването на Комисията да отмени забраната по отношение на споразуменията, предвидени в него предварително и по категории. Това се осъществява само дотолкова, доколкото посочените споразумения могат вероятно да попаднат в обхвата на забраната, съдържаща се в член 85, параграф 1 и при това не се нарушава нито член 85, параграф 2, нито член 3, буква е) от Договора, нито дава основания да се твърди, че е извършена злоупотреба с право.

Третото твърдение, че членове 86 и 222 от Договора са нарушени

Първата група оплаквания са насочени срещу оспорвания регламент за това, че член 1, параграф 1, буква а) регламентира изключителните споразумения за

разпространение като непопадащи в обхвата на член 86 за злоупотреба с господстващо положение, а като попадащи в обхвата на член 85, като последният се прилага само към споразумения между предприятия, действащи на едно и също ниво („хоризонтални споразумения”), докато споразуменията между предприятия, действащи на последователни нива („вертикални споразумения”) попадат само в обхвата на член 6, който по този начин е нарушен заедно с член 85.

Нито редакцията на член 85, нито тази на член 86 оправдава тълкуването на който и да е от двата текста с препращане към нивото в икономиката, на което предприятията осъществяват своята дейност. Някои от тези разпоредби не разграничават предприятията, действащи в условия на конкуренция помежду си на едно и също ниво, от предприятията, които не се конкурират едно с друго и действат на различни нива. Не е възможно да се провежда разграничение там, където Договорът не предвижда такова.

Не е възможно да се твърди, че член 85 никога не може да се приложи към споразумение за изключително разпространение на основание, че предоставящият изключителното право и онзи, на когото то е предоставено, не се конкурират помежду си. Конкуренцията, спомената в член 85, параграф 1 означава не само възможната конкуренция между страните по споразумението, но също и всяка възможна конкуренция между една от тях и трета страна. С още по-силно основание това е така, тъй като страните по такова споразумение могат да се опитат, посредством ограничаване или предотвратяване на конкуренцията на трети страни по отношение на този продукт да създадат или запазят за себе си несправедливо предимство във вреда на потребителите или ползвателите, в противоречие с общите цели на член 85. Ето защо, дори когато едно споразумение не включва злоупотреба с господстващо положение, споразумение между стопански дейности на различни нива може да засегне търговията между държавите-членки и в същото време да има за своя цел или ефект предотвратяването, ограничаването или нарушаването на конкуренцията и така да попадне в забраната на член 85, параграф 1. Така всеки от текстовете на член 85 и 86 има своя цел и щом като отделните характеристики на всеки един от тях са налице, те се прилагат еднакво към различните видове споразумения.

Накрая, няма смисъл да се прави сравнение между ситуацията, попадаща в обхвата на член 85 на производител, свързан с дистрибутора си с договор за изключително право на разпространение на продуктите му и ситуацията на производител, който притежава посредством някакви средства разпространението на своя продукт в рамките на собствената му организационна структура, например посредством търговски агенти, и така избягва член 85. Тези ситуации са различни от правна гледна точка. В допълнение, те водят до различни резултати за двата начина на разпространение, единият от които е включен в дейността на производителя, докато другият не е, като не са еднакво ефективни. Всеобщо известно е, че редакцията на член 85 налага забраната по отношение на споразумение между определен брой предприятия при наличието на другите предвидени в него факти и затова изключва хипотезата на единното предприятие, което включва в част от

дейността си своя собствена дистрибуторска мрежа. Въпреки това не означава, че посредством проста бизнес аналогия, която във всеки случай е непълна и противоречи на въпросната редакция, договорната ситуация, възникваща от споразумение между предприятието на производителя и предприятието на дистрибутора трябва да се приема за законосъобразна.

Още повече, че що се отнася до положението на самостоятелното предприятие, както бе описано по-горе, целта на член 85 от Договора е да зачете вътрешната организация на предприятието и да я атакува само когато, посредством член 86, достигне точката, в която възниква злоупотреба с господстващо положение. Но Договорът не може да съдържа същите резерви за бариерите пред конкуренцията, произтичащи от споразумение между две различни предприятия, което обикновено е достатъчно да забранява.

Така не може да се отрече, че споразумението между предприятието на производителя и предприятието на дистрибутора е пример за „споразумения между предприятия”.

Едно споразумение между производител и дистрибутор може да бъде насочено към възстановяването на националното разделение в търговията между държавите-членки така, че да бъде в противоречие с най-фундаменталните цели на Общността. Преамбюлт и тялото на Договора целят премахването на бариерите между държавите и в много от своите разпоредби Договорът твърдо се противопоставя на тяхната нова поява. Той не може да позволи на предприятията да създават такива бариери.

Член 85, параграф 1 е в съответствие с тази цел дори по отношение на предприятията, които се намират на различни нива в икономическия процес.

Така нито една от разпоредбите, споменати в първата група от оплаквания, не е нарушена.

Във втората група от оплаквания Италианската република твърди, че член 1, параграф 1, буква б) от оспорвания регламент нарушава член 222 от Договора, доколкото той неправилно се намесва в упражняването на правата върху индустриалната собственост.

Член 222 предвижда само, че „Договорът по никакъв начин не накърнява правилата в държавите-членки, регламентиращи системата на собствеността върху имуществото.

Регламент № 19/65, член 1, параграф 1, буква б) овластява Комисията да предоставя изключения от забраната по категории за споразуменията, попадащи в тези категории, „които включват ограничения, наложени във връзка с придобиването и използването на права върху индустриална собственост”. При осъществяването на това, доколкото член 222 може да бъде засегнат, регламентът

не нарушава по никакъв начин правилата в държавите членки, регламентиращи системата на собствеността върху имуществото.

При създаването на разпоредбите, които се съдържат в него, оспорваната мярка правилно, без да нарушава член 222, се основава на общата редакция на член 85, който обхваща „всички споразумения между предприятия”, която дава възможност да бъдат освободени от забраната Ж споразуменията, съдържащи ограничения, отнасящи се до правата върху индустриална собственост.

От горните разсъждения следва, че жалбата за отмяна на Регламент № 19/65 трябва да се отхвърли.

Допълнителните раздели на жалбата, отнасящи се до твърденията, че Регламент № 17/62 на Съвета и Регламент № 153/62 на Комисията не са приложими

Като се основава на член 184 от Договора, правителството на Италианската република със същата жалба е поискало определени разпоредби от Регламент № 17/62 на Съвета и Регламент № 153/62 на Комисията да се обявят за неприложими.

Съветът и Комисията възразяват, че жалбата в тази Ж част е недопустима, като поспециално твърдят, че тези регламенти не представляват правното основание на Регламент № 19/65, чиято отмяна се иска в основния раздел на жалбата и за това не могат да бъдат предмет на процедурите, както са предвидени в член 184 от Договора.

Този член предвижда, че всяка страна може, в процедурата, в която даден регламент се разглежда, да пледира на основанията, посочени в член 173, параграф 1, за да се позове на неприложимостта на този регламент. Целта на посочения член не се състои в това да позволи на една страна да оспорва по своя воля приложението на всеки регламент в подкрепа на една жалба. Регламентът, чиято законосъобразност се оспорва, трябва да бъде пряко или непряко приложен към въпроса, който се разглежда с жалбата.

Не съществува достатъчна връзка между Регламент № 19/65 и оспорваните разпоредби на двата регламента, чието обявяване за неприложими се търси, защото Регламент № 19/65 е насочен към освобождаването на определени категории споразумения от забраната на член 85, параграф 1, докато Регламент № 17/62 налага задължение за нотификация, а Регламент № 153/62 въвежда опростена процедура за нотифициране при определени обстоятелства.

Що се отнася до настоящия спор, Регламент № 19/65 не е достатъчно свързан с другите два регламента, за да може възможната неприложимост на последните два да се отрази на неговата законосъобразност. В допълнение, ако въпросният регламент, който е предмет на основната жалба, се отмени, това не би означавало непременно неприлагането на другите.

Накрая, тъй като основната жалба е обявена за неоснователна, искането за обявяване на неприложимост, което се основава на нея, няма цел.

Следователно посочените искания са недопустими.

По съдебните разноси

Ищецът не е обосновал своите твърдения.

Съгласно член 69, параграф 2 от Процедурния правилник, на загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноси.

По изложените съображения, Съдът реши:

- 1. Отхвърля жалба 32/65;**
- 2. Разпорежда на жалбоподателя да заплати разноските.**

Произнесено на открито съдебно заседание в Люксембург на 13 юли 1966 година.

Подписи